

- Ποιός είσαι, τον ρώτησε σχεδόν ψιθυριστά, αλλά ο βαφτιστικός στεκόταν στην πόρτα.

Ξαφνικά τα μάτια της έλαμψαν:

- Σάββα μου, ήρδες γιε μου... Ήρδες!

Εκείνος δεν είπε λέξη. Έπεσε στα γόνατα. Με λυγμούς σύρθηκε στα πόδια της, πήρε το τρεμάμενο χέρι της και το γλυκοφιλούσε. Καθώς του χάιδευε το κεφάλι, κοίταξε πάνω και είδε το γάργαρο κενό στα δόντια της. Μα δεν είπε λέξη. Παρακαλούσε να τον συγχωρέσει η Παναγία που δεν ομολόγησε πως δεν ήταν ο Σάββας. Ήταν και εκείνη μάνα... Εκείνο το βράδυ, Μεγ. Πέμπτη, θα άρπαζαν το γιο της.

Καλό Πάσχα.

Το παλιό μου σπίτι

του δρα Νίκου Ορφανίδη

Το παλιό μου σπίτι κατηφορίζει τις νύχτες
φορτώνεται στον ώμο παράθυρα όνειρα πουλιά
την παλιά φωτογραφία
τις ζωγραφιές στον τοίχο
το κράνος και τ' άρβυλα στη γωνιά
το γιασεμί που σκαρφάλωνε στο μπαλκόνι
με συναντά παράνομα
όταν ο αέρας λυσομανά
κι εγώ αγωνίζομαι να κρατηθώ
καταγράφω στο τετράδιο τους νεκρούς
καθώς κάθονται αμέριμνοι στο τραπέζι της αυλής
πίνοντας το κρασί ή το ούζο τους.

Από τη συλλογή *Η άλλη βιογραφία*, 1999
Συγκεντρωτική έκδοση *Τα ποιήματα 1970-2009*, 2009